

POD POVRŠINO – zgodba o Marku Balohu na RAAM 2005 Allen in Teresa Larsen

Ko se je približeval RAAM 2005, je s seboj prinašal običajna pričakovanja, ki sem jih bil navajen, vendar je bilo tokrat drugače. Prvič v moji ultra kolesarski karieri sem se znašel v spremljevalnem vozilu in ne na kolesu. V življenju še nisem podal niti enega bidona, zdaj pa sem bil postavljen v neverjetno vlogo vodje spremljevalne ekipe enega najboljših posameznih udeležencev RAAM-a 2005, Marka Baloha. Prvič sem Marka srečal na dirki 2003 in užival v omejenem času, ki sva ga imela med nevtralnimi startom in tihi ter vljudni Slovenec mi je bil takoj všeč. Po dirki 2003 in Markovem nesrečnem odstopu zaradi resnih zdravstvenih težav, sva ohranila stike preko e-pošte. Čas je tekel, iz dirke 2004 sem odstopil zaradi osebnih razlogov in zdelo se mi je, da bi bil primeren trenutek, da se poskusim kot član spremljevalne ekipe. Vedel sem da za dirko 2005 ne bom pripravljen kot tekmovalec, toda zakaj ne bi pomagal doseči sanje kakemu drugemu kolesarju. Spremljevalno vozilo, prilagojeno v prejšnjih RAAMih je bilo pripravljeno in prosto, zato sem se odločil, da ga ponudim tujemu kolesarju, ki bi imel težave z najemom primerne opreme in kdo bi bil bolj ustrezen za spremljanje kot prav Marko.

Priznati moram, da ko sem premišljeval o spremljanju, se mi to ni zdelo nekaj zahtevnega, toda vsak s katerim sem o tem govoril, mi je dal vedeti, da bi moral biti živčen in da bom kmalu postavljen na realna tla. Razmišljal sem o teh komentarjih, a ker nisem imel nobenih izkušenj s spremljanjem, je bilo vse kar sem lahko storil to, da sem se zanašal na teoretične postopke, ki smo jih razvili za moje RAAMe. Marko je zbral večnarodno ekipo treh Slovencev in petih Američanov. Pridružil se nam je še snemalec, tako da nas je bilo 9 za avtodom, značilni ameriški model za potovanja in moj prilagojen Chevy Venture. Stiki z ostalimi člani ekipe pred dirko so bili minimalni, občasno sem jim poslal e-pošto, v kateri sem jih vzpodbujal k branju knjige za spremljevalce, v kateri so bili opisani postopki, ki jih je Marko prilagodil iz mojih prejšnjih navodil za RAAM tako, da so ustrezali njegovim ciljem in načinu vožnje.

Ker nisem vedel, kaj naj pričakujem kar se tiče dinamike spremljevalne ekipe, je bilo vse kar sem lahko storil, da sem upal in molil na najboljše. Ko se je naša ekipa počasi zbrala na velikem parkirišču hotela Holiday Inn na obali San Diega, se je videlo, da si je Marko zbral pravo ekipo za to delo. Steve in Charlie sta prevzela avtodom, zanašajoč se ne izkušnje iz prejšnjih RAAMov. Oba sta bila sproščena, zelo prilagodljiva možaka z unikatnim, včasih prav nalezljivim humorjem. Julie je prišla ponuditi masažo, pa tudi široko znanje o človeški muskulaturi in njenem delovanju. Julieino poslanstvo je pomoč drugim in na dajanje nasvetov, kako si lahko sami pomagajo. Glede na Markove prejšnje zdravstvene probleme, je bilo smiselno, da s seboj pripelje zdravnika. Miloš je prišel odločen in dobro opremljen z namenom pomagati Marku kot njegov zdravnik in prijatelj. Ker Miloš ni imel izkušenj z RAAMom, sam pa sem izkusil vso brutalnost te dirke, sem se spraševal, ali bo njegova naloga poskrbeti za Marka z medicinskega vidika trčila ob mojo nalogo vzpodbujati Marka, naj da vse od sebe. Andrej in Anders, oba dolgoletna Markova prijatelja, sta prišla na RAAM z obilico kolesarskih izkušenj, a ne iz RAAMa. Odlična mehanika in sposobna voznika se bosta izkazala neprecenljiva v naslednjih dneh. Za mojo ženo Tereso bo ta RAAM prvi v vlogi članice spremljevalne ekipe. Čeprav je bila na mojih prejšnjih RAAMih zelo blizu dirke, dejansko ni bila nikoli v ekipi. Bala se je, da nima nobenih posebnih sposobnosti in upala, da bo kot članica spremljevalcev opora in obogatitev. Polna navdušenja, vzpodbudnih besed in z vsem svojim srcem,

se mi je zdela Teresa opremljena z vsem potrebnim, da se vključi v Markovo ekipo. Nam pridružen snemalec Ben je prav tako prišel brez kakršnih koli izkušenj iz RAAMa, a se je izkazal za pripravljenega pomagati, ko je bilo potrebno. Za tako zbrane je bila prva naloga napolniti in organizirati ogromne količine opreme in osebnih stvari v omejen prostor, ki je postal naš dom naslednji teden in pol.

Čeprav smo vsi prišli dobro pripravljeni, so priprave pred startom zavzele vsak trenutek, tako da smo težko našli čas za posvetovanje o splošnem načrtu glede spremljanja na RAAMu. Pozno ponoči pred dirko smo se vsi zbrali v avtodomu in predelali naš načrt. Kljub temu, da mi je bilo v mislih vse jasno in vse smo razumeli, kako bodo stvari tekle, je bilo potrebno mnogo sprememb, ko je realnost RAAM-a vzela vajeti v svoje roke.

Končno je prišel dan, na katerega se je Marko pripravljaj vsaj zadnjih 10 mesecev. Bil je čudovit dan na obali San Diega in vse je bilo pripravljeno, ko so kolesarji na startni črti nestrpno pričakovali strel iz pištole. Nešteto misli in vprašanj se mi je podilo po glavi, ko sem pregledoval zadnje podrobnosti, potrebne za uspešno podporo Marku na poti preko ZDA. Naš načrt je bil enostaven, pripeljati Marka od starta do cilja kakor hitro je le mogoče. Kako malo sem dejansko vedel, kaj nas je čakalo v prihodnjih dneh...

Ko se je startna pištola sprožila in so kolesarji pognali pedala po pristaniški avenijski San Diega, smo Ben, Miloš in jaz zapeljali naprej do konca nevtralnega starta, kjer se je dirka uradno začela. Nestrpno smo čakali na prihod kolesarjev. Hiter zbor, izmenjava bidonov in dirka se je pričela. Trasa se je začela takoj vzpenjati in zaradi bližine in števila kolesarjev, smo se morali zadrževati nekaj minut v ozadju, preden smo lahko začeli z oskrbovanjem. Ko smo končno začeli voziti normalno, je trajalo celo večnost, da smo prehiteli večino tekmovalcev in končno ujeli Marka. Marko je bil točno tam, kjer smo ga pričakovali, na čelu karavane posameznikov.

Do prve časovne postaje v Pine Valley (Borova dolina) je kar zahteven vzpon, ki je hitro ločil posamezne kolesarje, razen štirih. Po pričakovanju vseh so vodili Jure Robič, Marko Baloh in Mike Trevino skupaj z nepoznanim novincem Chrisom MacDonalodom. Marko je nadaljeval s prepričljivo vožnjo preko vrha in čez plato na prvi odsek avtoceste po kateri so se kolesarji spustili 1.700m v puščavo Mojave. Markov prvi postanek ni trajal več kot 30 sekund, ko je na 85. milj zamenjal kolo za bolj aerodinamičnega in malce težjega, da mu bo pomagal na spustih in da bo lažje prevozil ravno, a obupno vročo puščavo. Z nepopustljivo močjo je Marko sprejel izziv surovih cest in naraščajoče temperature ter na časovno postajo 2 v El Centro California prikolesaril na drugem mestu. Ben je užival v posnetkih puščave, izkazal pa se je tudi za odličnega navigatorja ter vse splošno koristnega člana ekipe, ko je bil v slednem vozilu. Naslednji del je zame osebno najmanj priljubljen. Mučna vročina, pokrajina skoraj brez življenja in ime, ki povsem opisuje okolje... Death Valley (Dolina smrti) je del trase, za katero verjamem, da jo kolesarji najraje vidijo za seboj. Marko je prišel v bogato rodovitno dolino Blythe v Kaliforniji na časovno postajo 4 in se počutil močnega, vozil pa je odlično. Še vedno je bil na drugem mestu, samo malo za Juretom. Marko je kolesaril umirjeno, zavedajoč se, da vse teče po načrtu. Za njim v spremljevalnem avtu, je bilo življenje vse prej kot umirjeno. Teoretično tekoča ladja, ni tekla tako tekoče. Med predrtimi zračnicami, visoko temperaturo, izjemnimi potrebami po hrani in pijači, skupaj z navigacijo, spremljanjem in urjenjem spremljevalne ekipe, sem spoznal, da je bilo to delo veliko težje kot sem si

predstavljaj. Skratka, postavljen sem bil na realna tla. S samo enim spremljevalnim vozilom in enim avtodomom, zavedajoč se, da se Marko ne bo ustavil vse do druge noči, sta bila urjenje in prilagajanje obvezna, da preprečimo kakršno koli oviranje njegovega napredovanja.

Na vrhu vzpona Yarnell, me je prijetno presenetil obisk Grega, enega od mojih bližnjih prijateljev in člana spremljevalne ekipe iz mojih prejšnjih RAAMov. Takoj sem pokleknil na tla in poljubil njegove noge, ob tem pa se mu opravičil za vso mojo vzvišenost do ekipe in za vse težke čase, ki jim je moral biti kos, ko mi je stal ob strani na teh dirkah. Nisem se mogel izogniti dejstvu, da je Marko kolesar, ki ne potrebuje veliko oskrbovanja, kar zame ni držalo. Markov značaj je bil zmeraj prijeten, spoštljiv in zelo nezahteven. Medtem ko sem bil jaz zmeraj nervozen, vse sem hotel ZDAJ in pričakoval, da so stvari opravljene brezhibno. Zato se je zdelo moje opravičilo Gregu več kot zaslužno, seveda pa sem bil zelo vesel, da sem v ekipi nekoga kot je Marko.

V avtodomu sem hotel nekoliko zaspati, a sem ugotovil, da so se moje "normalne" spalne navade povrnila, ne samo ker nisem mogel spati v premikajočem se vozilu, ampak zato, ker so bile moje misli samo pri eni in edini stvari....pri Marku. Komaj sem čakal, da spet sedem v spremljevalno vozilo, da se prepričam, da je z njim vse v redu in da je vse postorjeno, vključno z ohranjanjem vozila urejenega kolikor se le da in na trasi, brez kakršne koli potrate časa zaradi izgubljanja. V vozilo sem se vrnil takoj po Prescottu (TS 7) in stvari so kar dobro tekle. Kakorkoli, ko se je dan prevešal v dopoldan, sem v mislih začel spreminjati prvotni plan. Čeprav ni bilo po prvotnem načrtu, sem se odločil, da ne želim predati svojega "komandnega" mesta v zadnjem delu vozila. Naj sem se še tako trudil pripraviti nove člane spremljevalne ekipe, da bi vozili sami, to ni bilo to. Če želite, moje srce se je združilo z Markovim in čutil sem odgovornost in močno željo, da ga spremljam pri njegovih prizadevanjih, ter da sem tu vsako miljo, da spim samo takrat ko spi on. Nekje v ozadju mojih misli sem vedel, da ta strategija ne bo delovala celotno dirko, ampak v tistem trenutku, se mi je zdelo, da je to moja edina izbira vsaj do takrat, da se člani ekipe bolje uživajo v svoje vloge. Marko je nadaljeval skozi noč dobro, v primerjavi z njim je Jure pridobil le nekaj drobcev časa.

Ko sem se namestil na zadnji sedež in ko sem po potrebi menjal ekipo, so se stvari začele odvijati veliko bolj tekoče. Čeprav je Marko kolesaril zelo dobro, je začel njegov ritem nekoliko upadati. Je bila to vročina, utrujenost ali kaj drugega? Nisem bil prepričan, vendar na tej točki dirke to ni bilo zaskrbljujoče, zato smo nadaljevali z vzpodbujanjem iz milje v miljo. Medtem sta Charlie in Steve odlično skrbela za vse podrobnosti v avtodomu, da je brez ovir nadaljeval pot. Skrbela sta tudi za del ekipe, ki je bil na počitku, ob tem pa ves čas pazila, da sta ostajala v bližini Marka. Charlie je bil vedno točno na mestu, ko smo prihajali na časovne postaje in javljal naš prihod v pisarno dirke. Več kot očitno so se poznale izkušnje Charliea in Stevea iz prejšnjih RAAMov že od prvega dne in tako je ostalo med celotno dirko.

Višja nadmorska višina področja okoli Flagstaffa (TS 9) ni prinesla posebnega olajšanja, čeravno je temperatura padala. Vendar pa se je zvečer, ko je temperatura padla, Markov ritem povečal. Izkazalo se je, da sva si z Markom podobna v tem, da nama je nočna vožnja v večji užitek kot pozno popoldanska vročina. Blizu mesta Mexican Hat (Mehiškega klobuka – TS 12) smo spečemu Juretu Robiču odvzeli vodstvo, kar je bilo zelo vznemirljivo. Kljub navdušenju in navalu adrenalina so Marka

začele pestiti težave z dihanjem. Zaradi težav z razumevanjem se je to dejstvo izgubilo nekje v prevodu, ko sem bil obvešččen, da je dr. Miloš želel Markovo ustavitev, da nadene druge hlače in oskrbi bolečine zaradi sedeža. Moj odgovor je bil »ne bo se ustavil, ker se bližamo prvemu postanku za spanje, ki je oddaljen približno uro«. Nadaljeval sem z obveščanjem Miloša, da je bil ta korak nesmiseln in da ne bo ustavljanja. Prispeli smo do našega prvega postanka za spanje v Anethu (TS 13), Marko je do takrat prevozil že več kot 40 ur, 727 milj od starta in je bil na kolesu ves čas, razen kakih 20 minut. Komaj sedaj sem izvedel, da je imel Marko težave z dihanjem ter da je bila to skrb zdravnika, zaradi katere je hotel, da se prej ustavimo in ne samo zato, da bi Marko oblekel druge hlače. Zagotovo bomo v prihodnje veliko previdnejši pri prevajanju.

Marko ni več trpel težav z dihanjem, ampak so se začeli drugi problemi, ko je prišel čas za prvi postanek fizično utrujenega ampak mentalno napetega kolesarja. Čeprav je knjiga za spremljevalce poudarjala kako pomembni so učinkoviti in dobro opravljeni odmori za spanje, se je prvo načrtovani postanek izkazal vse prej kot učinkovit, saj je preteklo več kot 30 minut preden je Marko legel v posteljo. Zaradi adrenalina ob prevzemu vodstva, pogovora s spremljevalno ekipo in dolžine hidracije z infuzijo, je Marko legel v posteljo nemiren in nesposoben odpočiti se, kar je nujno potreboval, da bi se regeneriral. Nisem slutil, da bo infuzija vzela toliko časa, ki je bil nujen za spanje in sem samo strmел v uro, ko je čas nezadržno bežal. Moje upanje je bilo, da bo Marko ob prihodu na postanek porabil kolikor se le da malo časa, preden bo legel v posteljo. Na srečo sta Anders in Andrej takoj poskrbela za pripravo kolesa, tako da je vsaj ta del bil izveden tekoče. Ko sem legel v avtodom, sem zaprl oči za kakih 30 minut preden sem se zbudil, kajti Marko je bil široko odprtih oči in ni mogel zaspati. Drugi spremljevalci iz ekipe so zunaj čakali in upali, da je Marko vsaj malo zatisnil oči. Kratek stisk oči je verjetno vse, kar je zmogel, vendar se nam je zdelo, da je v dveh urah postanka morda 30 minut le spal. Malce kasneje sem ugotovil, da je bil proces infuzije predviden le dvakrat v celotni dirki, kar mi je bilo v olajšanje. Počutil sem se, kot da nisem dobro opravil svoje naloge in vedel, da bo potrebno ekipo opomniti in reorganizirati izvajanje odmorov za spanje, če bomo hoteli v bodoče uspešno spočiti našega kolesarja.

Z Juretom ponovno v vodstvu, potem ko smo ga prehiteli med tako imenovanim odmorom za spanje, še vedno nismo bili daleč od našega prvotnega načrta. Še en dan visokih temperatur je kaj malo pomagal pri napredovanju. Z vzponi preko Rocky Mountains pred nami in manj kot dobro naspanim kolesarjem, me je začelo skrbeti Markovo nepričakovano zmanjševanje ritma. Odločili smo se za kratko pavzo spanja v Durangu z upanjem, da bo nekaj spanca Marku pomagalo dvigniti ritem. Med tem odmorom nas je prehitel Trevino s svojo spremljevalno ekipo, a se spet nismo vznemirili, upali smo samo, da bo spanec poživil Marka. Kakorkoli, v nadaljevanju dneva je Markov ritem še malce popustil. Nekje globoko v drobovju sem čutil, da je bilo nekaj narobe. Je bil kriv neuspešen spanec v Anethu? Je morda vzrok to, da sta ga prehitela Robič in Trevino? Vprašanja v mojih mislih so se kar vrstila, ampak jaz sem vendar hotel le opogumljati svojega kolesarja, sedaj tudi mojega prijatelja. Dan se je zaključil z dokaj težkim vzponom na vrh Wolf Creek Pass (Volčji prelaz). Globoko me je zaskrbel resen padec Markove notranje temperature med vzponom. Večina kolesarjev se na takem vzponu celo pregreje, ampak Marko je hotel bundo in se je na vrhu tresel kot šiba na vodi. Moje misli so spet begale: »Zakaj? Je kaj narobe?«

Prisiljeni smo bili porabiti nekaj več časa, da smo oskrbeli Markovo hipotermično stanje, vendar smo vedeli, da je ta čas zelo koristno porabljen in postopek pri pripravi Marka za spanje je bil mnogo bolj tekoč. Z Milošem sva iskreno govorila o tem, kako RAAM deluje in kako ne. Čeprav sem spoštoval in se strinjal z nujno prisotnostjo zdravnika zaradi Markovega zdravja, sem vedel, da bova morala združiti moči, da bi pomagala izpolniti Markove sanje o RAAMu. Miloš se je strinjal, da se pogovorimo o vseh medicinskih zadevah v zadnjih 30 minutah pred spanjem, tako da njegov um lahko začne počivati še preden bo prestopil prag avtodoma. Teresa je napisala prvo od mnogih vzpodbudnih sporočil in ga nalepila v avtodom, tako da ga je Marko zlahka prebral, ko je vstopil za počitek. Ko se je namestil v avtodom, sva ga z Milošem začela pripravljati k počitku. Julie je bila pripravljena na masažo ki bi Marka zazibala v spanec. Ko sem legel, sem upal, da bova oba z Markom deležna nujno potrebnega počitka, ki nama bo dal novo moč za spopad s traso. Marku je uspelo na tem postanku spati uro in pol, kar je bilo za vse pravo olajšanje. Zaradi razbolele zadnjice je s težavo "zajahal" kolo in že je bil na poti proti naslednji časovni postaji.

Zadnja dva vzpona sem občutil skoraj z enako bolečino kot moj dragi prijatelj Marko. Njegov ritem je bil vse počasnejši in vedel sem, da je nekaj hudo narobe. To ni bil Marko Baloh, ki sem ga poznal, ki leti kot veter. Je zelo močan kolesar in čeravno vsi upočasnimo med vožnjo v klanec, je bilo očitno, da je trpel bolj, kot je bilo pričakovati. Nekaj je Marka zaviralo in moral sem ugotoviti kaj je to bilo. Glede nato, da Marko ni bil videti zaskrbljen, sem se spraševal, ali morda ne igra kakšne mentalne igre v svojih mislih ali so morda moje skrbi odveč. V naslednjih dneh bom poskušal ugotoviti kaj je razlog in ga opogumiti, naj se prebije skozi krizo in se dvigne na svoj normalni nivo odličnega kolesarjenja.

Prednost, ki si jo je Marko nabral v začetku dirke je hitro izginjala, ko nas je prehitel močan in dobro spočit Chris MacDonald v La Vetii, Kolorado (TS 18). Z olajšanjem, da smo prebrodili zadnji vzpon, smo upali na boljšo vožnjo na ravninah. Teresa je predlagala, da namestimo nekaj fotografij od Irme in otrok na cesto za vzpodbudo Marku in na cesto je napisala Ana, Erik in Irma, kar naj bi mu nadelo nasmeh na obraz, ko bo prišel na vrh vzpona. Markov ritem se je na ravninah definitivno dvignil in zdelo se je, da gredo stvari mnogo bolje. Ker je Marku šlo zelo dobro in ker smo bili na dokaj ravnem delu trase, sem se odločil predati vodstvo »sanjski ekipi«, kot smo jo imenovali kasneje. Marko je kolesaril sam, medtem pa smo se zamenjali z Andrejem, Andersom in Milošem. Ko smo se nameščali v avtodom, je bila prva stvar, ki jo je Miloš rekel Teresi »Marko mora ujeti tipa!« Mislil je seveda na MacDonalda. V Milošu se je zgodila sprememba. Teresa je namerila prst proti Milošu in rekla, »Vživel si se v dirko, doktor!« z velikim nasmehom, ki je bil viden zelo pogosto ves čas dirke. Kljub lastnemu pomanjkanju spanja, smo se, dlje kot je bila ekipa skupaj, bolje ujemali. Hitro smo postali družina, vsi s srčno željo pomagati Marku na najboljši možen način. Ko so se vsi trije Slovenci vkrcali v spremljevalno vozilo, smo se Američani pohecali, ali nas bodo sploh še spustili nazaj. Marko je vozil relativno dobro ves čas in prispel v Kim Kolorado ne tako daleč za MacDonaldom. Na tem mestu je Marko pojedel sendvič, potopil noge v led in bil deležen masaže od Julie, med tem ko je sedel v vozilu. Dobil sem priložnost za počitek in sanjska ekipa je nadaljevala skozi noč. Zanimivo je bilo prehitevati spremljevalno vozilo in poslušati Slovence v svojem elementu ure in ure. V spomin se mi prikliče podoba Miloša ob odprtih vratih vozila, ko so pripeljali mimo avtodoma stoječega ob strani ceste, kako maha z bidonom in zmagovalno kriči v slovenščini. Videlo se je, da uživajo in odlično vzpodbujajo ter opogumljajo Marka.

Steve, Charlie in ekipa na počitku smo se odločili, da zapeljemo avtodom naprej do naslednje časovne postaje in pričakamo Marka. Ko smo prispeli na časovno postajo, je Steve parkiral na prosto mesto poleg telefonske govornice. Ko sem zakričal, »ustavi, ne bo šlo«, je Steve mirno ustavil ob govornici in mi zagotovil, da je še veliko prostora, ker avtodom vsekakor ni tako visok. Nisem bil povsem prepričan, a sem se sprijaznil s Steveovim mnenjem, pogovor pa se je spet preklopil na dirko. Med Markom in Chrisom se je razlika manjšala, zato smo se odločili, da gremo nazaj pogledat dogajanje iz prve roke. Ko je Steve zapeljal naprej, je zrak napolnilo glasno hreščanje in škrtanje. Ko je Teresa pogledala gor, je videla, da se klimatska naprava spušča v notranjost avtodoma in bi lahko zadela Julie. Steve je hitro ustavil in vprašal »kaj je bilo to?«. Nagnil se je ven, tam ni bilo dovolj prostora in bili smo prisiljeni iti nazaj, da smo osvobodili resno poškodovano klimatsko napravo iz njenega originalnega mesta. Po kratkem, a pomenljivem obredu, smo v Koloradu položili k zadnjemu počitku Colemana, klimatsko napravo. Steve in Charlie sta to izgubo dobro prenesla in končali smo s smehom ob tem dogodku, skupaj s še nekaj nesrečami, ki so se zgodile v naslednjih dneh. Veseli smo bili ob novici, da je Stevovo zavarovanje dokaj zanesljivo! Kmalu za tem je Marko prehitel Chrisa MacDonalda, ki je počival, in ponovno osvojil tretjo pozicijo.

Ob zori smo prišli v Kansas in prej energije polna slovenska ekipa je nujno potrebovala spanje. Odločili smo se, da je zelo pomembno, da vsaj eden od njih ostane v spremljevalnem vozilu ves čas, zato je Anders ostal, ostala dva sva zamenjala Teresa in Allen, Teresa za volanom, Allen pa je upravljal z GPS – om in skrbel za prehrano. Andrej in Miloš sta odšla v avtodom, da se spočijeta za naslednjo izmeno in spet smo bili v pogonu.

Bilo je med dopoldansko izmeno, ko je Marko omenil zatekanje rok in nog. Takrat to ni vzbujalo posebne zaskrbljenosti, smo pa spremenili vnos elektrolitov v upanju, da se bo zmanjšalo zadrževanje tekočin v njegovem telesu. Napaka, ki smo jo spoznali šele po dirki, je bila, da si pred dirko nismo ogledali Markovih rok in nog, saj bi njihovemu otekanju namenili več pozornosti, kot smo jo sicer. Tako bi hitreje opazili, da so res ZELO zatečene in poskusili pravi čas odpraviti problem.

Veter v prsi in nadpovprečne temperature so ponovno mučile Marka. Kljub ravninskim delom proge njegova moč, za katero smo vedeli da obstaja, enostavno ni prišla do izraza. V nadaljevanju dneva nisem bil edini, ki je lahko videl, da Marko ne vozi po svojih sposobnostih. Andrej je rekel, »Mora iti hitreje«, ob tem pa v šali vzel nož in »zagrozil«, da ga bo zasadi v Markovo zadnjico, da mu bo dvignil ritem (obupno smo iskali način, kako ga vzpodbuditi).

Na naslednjem hitrem postanku, sem strogo opomnil Marka na njegove cilje in da mora močneje pritisniti, sicer jih ne bo dosegel. Marko mi je zagotovil, da daje od sebe vse in da nima več moči. Še vedno nekoliko zmeden, sem ga opogumljal, da naj se poglobi vase in močneje pritisne. Ker smo se spremljevalci v vozilih menjali, sem sedel v avtodom povsem zaskrbljen in zmeden. Zaskrbljen nad samim seboj, ker nisem dovolj motiviral Marka, kot vodja ekipe sem se počutil kot prava zguba. Prijatelja sem puščal na cedilu in nisem opravljal tistega, zaradi česa sem prišel, to je pomagati Marku, da da od sebe najboljšo. Sam s seboj sem se pogovarjal, da bi morda res potreboval brco, sicer tega ne bo speljal. Marka sem imel rad in nisem se jezil nanj, samo neizmerno sem si želel, da bi dal vse od sebe in osupel sem bil, da

tega ni storil. Izgledal sem jezen, dobrosrčna Teresa pa je upala, da nisem in ne bom prizadel Marka, ker sem ga tako preganjal. Oba s Tereso sva želela isto stvar in to je izpolniti Marku njegove sanje, ob tem pa nisva natančno vedela, kakšen bi bil pravi pristop.

Chris MacDonald je ravno prehiteval Marka in to je bilo (kot se je izkazalo, zadnjič na dirki) preden smo prispeli v Pratt (TS 26). Vedeli smo, da Marko obupno potrebuje počitek in čeravno je drsel po mestih navzdol, smo mu namenili 3 urni odmor za spanje v upanju, da se mu obnovijo moči. Med tem odmorom smo združili srca in misli ter poskušali ugotoviti, kaj se dogaja. Marko je bil daleč najmočnejši kolesar v karavani, a ne glede na vse, ni mogel dvigniti tempa na svoj običajni nivo. Fabio in ostali kolesarji so se hitro približevali in spoznali smo, da če se stvari ne bodo spremenile, bo samo vprašanje časa preden bodo Marka začeli prehitevati tudi ostali kolesarji v karavani. Molili smo, da bo ta odmor za spanje prižgal ogenj in ponesel Marka na mesto, ki si ga zasluži in ki ga je bil sposoben doseči. Dirka je bila še v prvi polovici in vsi smo vedeli, da je vse še mogoče ter upali, da bo Marko lahko nadaljeval močnejše in dosegel svoje cilje.

Ko je sonce zahajalo, smo prebudili Marka v upanju, da bo naslednji del dirke preko Kansasa močnejši in da več ne bo zahteval spanja. Hladnejša večerna temperatura, čeravno še vedno visoka, je omogočila udobnejšo vožnjo. Kakor koli, udobje ni bila beseda, ki bi jo lahko uporabili na tem delu RAAMA za Markovo zadnjo plat, saj je zdaj vozil z izjemnimi bolečinami in modricami, ki se bodo na nekaterih točkah kmalu odprle. V veliki bolečini je Marko zajahal kolo in poganjal skozi noč, kolesaril bolje po treh urah spanca, a še vedno ne s pravo hitrostjo. Ko smo dopoldne prispeli v El Dorado v Kansasu (TS 28), smo oskrbeli Markovo bolečo zadnjico, zamenjal je tudi čevlje. V tem kratkem odmoru nas je Fabio prehitel in na naslednjo časovno postajo v Yates Center je prispel malo pred nami.

Marko je prosil za več spanja. Nemogoče je bilo zavrni to prošnjo očitno utrujenemu in vedno bolj razočaranemu kolesarju, Miloš pa se je odločil, da je čas za preiskavo vzrokov zatekanja. Po 30 minutah spanja, se je Marko ponovno podal na kolo in se napotil proti Fort Scottu (TS 30). Marko je vozil 21 – 22 milj/uro z lahnim vetrom v hrbet, ko nam je Charlie po radiu iz avtodoma sporočil, da se mora Marko hitro ustaviti v bolnišnici v mestecu lola, ker nočejo sprejeti vzorca krvi, ki ga je prinesel Miloš, ampak hočejo vzorec vzeti sami. Po prihodu in prijavi v urgenco lola smo zelo hitro dobili odgovore na vsa prejšnja vprašanja. Rentgen pljuč in "Cat Scan" so razkrili vse. Pojemanje ritma, izguba moči, težave z dihanjem itd ... vse je bilo posledica pljučnice. Ko je zdravnik z nami pregledal rentgenske posnetke, sem lahko celo jaz videl, da vsa ta belina v Markovem desnem krilu pljuč ni pomenila nič dobrega. Za nadaljevanje vožnje ni bilo niti malo možnosti, saj pljučnica ni nekaj, kar bi obravnavali lahkotno in ti lahko celo vzame življenje, če se ne zdravi. Teresa in jaz sva to dobro vedela, saj sva le pred nekaj meseci skoraj izgubila njeno sestrično zaradi prav te zadeve.

Marko je dobesedno vozil s samo enim krilom ali še manj pljuč, kaj vemo koliko časa. Kljub temu se je še vedno držal v ospredju karavane in to v takih pogojih. Njegova neskončna pripravljenost na ta RAAM je pokazala neverjetno moč, saj je glede na pogoje držal zelo dobro mesto. 36 ur kasneje smo Marka zbadali, da je še vedno vodil pred nekaterimi tekmovalci, čeravno že ves ta čas ni na kolesu. Neverjetno je bilo ne le, da je Marko nadaljeval vožnjo kljub vsem problemom, ampak, da je v tem

času preizkušnje izkazoval prijateljski in vedno hvaležen odnos do vseh. Vljuden in prijazen sta besedi, ki ga označujeta kot osebo. Moje srce se je zlomilo za mojega kolesarskega kolega in po novem zelo bližnjega prijatelja. Ko so mi oči napolnile solze, je hkrati moje srce napolnila bolečina in hvaležnost. Bolečina in žalost zato, ker je Marko izgubil letošnji RAAM zaradi nečesa, česar ni mogel nadzirati in hvaležnost, da bo z mojim prijateljem spet vse v redu. S Tereso sva pretočila mnogo solza, preden sva se soočila z Markom. Rada sva ga imela in nekako sva ga želela opogumljati celo v tem času. Ko sva vstopila v sobo, je bil kot običajno nasmejan, čeprav je bila razočaranost očitna. Marko je vedel, da je najpomembneje dati na prvo mesto zdravje in družino. Irma je prav ta dan priletela v Ameriko in komaj je čakal srečanja z njo. Resnično ni bilo izbire, a še vedno smo vedeli, da je bilo zelo težko se posloviti od letošnjega RAAMa. Marko ne bi bil to kar je, če ne bi šel na ciljno črto in na banket. Na poti je pomagal Fabiu z ostanki mazil za zadnjico, na časovni postaji 40 v Indianapolisu je pustil nekaj hrane za Davida Haasea, vzpodbujal je Jureta ter stresel njegovo, Fabiovo in ostale roke preden se je vrnil v Slovenijo.

Marko je odšel ne da bi postal šampion RAAM-a, ampak on je šampion in sicer veliko pomembnejše vrste. Marko Baloh je človek odličnega značaja. Vsi v njegovi spremljevalni ekipi smo videli človeka, ki je veliko prestal in se kljub temu ni nikoli pritoževal ali se obnašal do nas drugače kot le z izjemno hvaležnostjo. V današnji družbi redko najdeš nekoga kot je on. Bili smo počaščeni, da smo ga lahko spremljali in da mu lahko rečemo prijatelj. Njegova velika poštenost in splošna prijaznost sta vzorna. Slovenija bi morala biti ponosna, da jo predstavlja Marko Baloh. Slovenija ima šampiona src, kar daleč presega vsako dirko. Kajti slava traja 15 minut, značaj pa celo življenje.

Ko premišlujem o svoji prihodnosti, mi je jasna ena stvar. Želim si kolesariti kot Marko. Videl sem, da lahko nekdo dirka na RAAMu ves čas s ponižnostjo in pobožnim odnosom. Naučil sem se, da ta dirka ne prebuja nujno najslabšega v človeku, ampak lahko pokaže moč in značaj nad fizičnim. Videl sem moža, ki se je boril z nevšečnostmi, a je vseeno ostal prijazen. Prepričan sem, da bo Marko spet dirkal, mogoče RAAM, ali pa ne, a ne glede na to, kaj dela, je zmagovalec. Vsak dan znova se lahko pogleda v ogledalo in ve, da je to neizpodbitna resnica. Zahvaljujem se Marku, ker mi je pokazal kaj v resnici pomeni biti šampion.